

שׁוֹבֵה יִשְׂרָאֵל

בס"ד, שב"ק פרשת מקץ כ"ח כסלו תשע"ב | גליון 481

דברי הימים

ב' בטבת - 'זאת חנוכה'

בזוהר הקדוש מובא שמעלת ימי החנוכה, כימי ראש השנה. לאור זאת מחשיבים בספרי הקבלה עד מאוד את היום השמיני של חנוכה, שהוא גמר החותם הנחתם על האדם בימים הנוראים של חודש תשרי. הצדיק רבי ישראל מרוז'ין זי"ע היה אומר: מה שבכוחם של הצדיקים לפעול בעשרת ימי חנוכה, בכוחו של יהודי פשוט לפעול בתפילתו ביום האחרון של חנוכה!

עוז רמזו בספרים שיום 'זאת חנוכה' מסוגל לפקידת עקרות ולהעביר בעד הבנים שיגדלו תלמידי חכמים צדיקים וחסידים. הרה"ק רבי אלימלך מליז'ענסק זי"ע העניק לנו משל ליום הקדוש הזה: מלך גדול היה נוהג אחת בשנה לעבור להתגורר למשך כמה ימים במחוז העוני והמצוקה שבמדינתו. בני המחוז התאמצו והשתדלו לקבל את המלך באופן נאות ולהעניק לו אכסניה נכבדה למרות עוניים. כל ימי שהותו בממלכת העוני סבבוהו האזרחים האביזנים בבקשות ותחנונים אך ביום בו עמד להיפרד, ממש נפלו לרגליו והתחננו שלא יעזבם מבלי לדאוג לעתידם עד הפעם הבאה בה יבוא לבקדם... זהו סודו של יום 'זאת חנוכה'. כל שמונת הימים אנו זוכים להארה מופלאה מעם מלך מלכי המלכים, וביום שהמלך עומד לשוב לביתו, אנו מתעצמים בבקשה שהאור הרוחני הזך ילווה אותנו לתוך לילות החורף...

מדברי מו"ר ועט"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

ארוממך ה' כי דיליתנו

את עזרתו? לא ולא! - חרץ הרבי - שוב לביתך ותוך זמן לא רב ישוב מעמדך כבראשונה!
החסיד השתדל לקיים את הוראת רבו, אך כאשר באו מים עד נפש, לא עמד בניסיון ושיגר מכתב קורע לב אל אחיו. אחיו לא עמד מנגד ונכנס בעובי הקורה כדי לשקם את מעמדו. מאמציו נשאו פרי ותוך ימים לא רבים שב האח ה'ורד' למעמדו כשעסקיו פורצים ביתר שאת.

יום אחד הגיעה לבית הרבי בשורה קשה: היהודי העשיר חלה במחלה אנושה... אויה!!! הזדעק הרבי בכאב. מדוע הוא ביקש עזרה?!... בשמים נגזרה עליו גזירת מוות. בחמלת ה' עליו היא הומרה בעניות. תוך זמן קצר היה מתעשר וחוזר למעמדו. כיוון שדחק את השעה חזרה גזירת המוות!...

הרבה הרבה יש להודות לה' על הדלות, על כל מיני הצער והמכאוב שהוא מביא עלינו ברחמינו. דוד המלך משורר: "ארוממך ה' כי דיליתני", ועל ידי כן "ולא שימחת אויבי לי". בזכות הדלות, ניצלת ממוות שהיה משמח את אויבי.

כשנתבונן במילה 'דלות', נבחין כי מסתתרת בה המילה: 'דלת!'. בתוך הצרה, השי"ת מתקין דלתות. דלתות של דלות, דלתות של צער מהילדים או כל מיני מכאובים שבאים על הנפש. אלו משמשים פתחי מילוט מן הצרה הגדולה שלא תבוא.

עיקרם של ימי החנוכה הוא ההודיה והשבח לבורא יתברך על רוב חסדיו ונסיו איתנו. כשאדם מודה לבורא, הוא מבין לפתע שמה שהיה עד עכשיו, לא היה מכוחו. הוא הרי מודה להשי"ת, אז ה' עשה זאת. ואם ה' כבר לוקח אותו שנים רבות כל כך באהבה וחמלה שכאלו, למה לו לדאוג עוד?... היהודי מתכסה שלוה וצועד לתוכם של לילות החורף כשליפיד אמונה וביטחון בידו.

אחר הדלקת הנרות, נהגו בתפוצות ישראל לומר את מזמור ל' שבתהילים, שם מתרפק נעים זמירות ישראל בפסוקי ערגה וגעגועים לימי חנוכה בנין בית ה'. בפסוק הראשון קורא דוד המלך ע"ה: "ארוממך ה' כי דילתני!" 'דילתני' יכול להיות מלשון 'הגבהה'. אך גם מלשון 'דלות' עניות... מה יש לפאר ולשבח לה' על העניות?

מעשה בחסיד עשיר מופלג שהתרושש מנכסיו והגיע עד פת לחם. בצר לו, הסתפח לעגלתם של חסידים ונכנס לשטוח את צערו הגדול בפני רבו. אל דאגה! ניחמו הצדיק. לא יארכו הימים ומעמדך ישוב כבראשונה! מאושש שב החסיד לביתו, אך במקום למצוא את קרן ההצלחה שהפציעה בינתיים, מצא רק חובות נוספים ודקדוקי עניות קשים מנשוא. המצב הלך והחמיר והוא מצא עצמו נוסע שנית אל רבו. רבי קדוש! יש לי אח עשיר שגר בעירייה רחוקה. אוכל לבקש

ר"ת	יציאת השבת	כניסת השבת	
17:58	17:21	16:05	ירושלים
17:54	17:22	16:19	ת"א אשדוד
17:54	17:20	16:08	חיפה
17:59	17:24	16:23	ב"ש

השיעור השבועי מהאדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א

יתקיים בימי חמישי בשעה 21:00 בהיכל ישיבת שובה ישראל רח' שבט בנימין 34, רובע י"ב, אשדוד. פרטים נוספים בטל: 08-8679897

ניתן לקבל את העלון במייל מידי שבוע, לאחר הרשמה במייל: info@shoovaisrael.com
כמו כן ניתן לקבל במייל את דבר התורה היומי מהאדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א
לאחר הרשמה במייל: info@shoovaisrael.com

הנוד
לנער

מתמודדים!

שמוליק הוא ילד מקסים וחינני, מלא שמחת חיים ומרץ תמידי. למחנכי הכיתות בהם לומד ואליהם עולה מידי שנה גורם שמוליק מבוכה תמידית. הוא אמנם הראשון להגיע אל הכיתה בבוקר וכמעט מעולם אינו מאחר. בתפילה נשמע קולו בנועם כשהוא מבטא כל תיבה בכל לב. גם בין החברים התנהגותו חביבה בדרך כלל. אך כל אלו הינם בצל חולשה גדולה שבולטת באישיותו:

ההפרעות בשיעורים.

כמעט שאין שיעור בכל מקצוע שהוא, אם בלימודי הקודש או בלימודי החול, שעובר בשלום בלי הפרעות וגערות. שמוליק אינו קשוב למחנכים ולמורים, אף פעם אינו יודע היכן עומדים כעת בספר הפתוח שלידו, באיזו שורה/עמוד. הוא מגחך ומציק ומזנב ביושבים לידו, מסיח את דעתם מהריכוז בדברי המחנך. המבחנים שהוא מגיש ריקים כמעט ומספרים על חוסר ידע מוחלט.

כמה שיחות כבר שוחחו עימו צוות התלמוד תורה בכל הכיתות, המנהל, והוריו האוהבים. שמוליק מהנהן בראשו ומבטיח, מתחייב שמעתה יישב בנחת יקשיב וישתף פעולה עם החומר הנלמד אך ההבטחה מחזיקה מעמד יום תמים, לפעמים גם זאת לא.

הצוות החינוכי וההורים סובלים צער רב, אך הסובל המרכזי הוא שמוליק עצמו. במסותרים תבכה נפשו שאין מי שיבין את מצבו וקשייו. כולם מנסים לסייע לו אבל הוא מתבייש להודות על האמת: שמוליק לא קולט את אשר מסבירים המחנכים, מצליח להבין שורה בודדת או סיפור קליל, אך מיד כשממשיכים הלאה הוא מאבד את הקשר ומחפש תעסוקה ועניין. כי שמוליק אינו סכל. יש בו אינטליגנציה גבוהה אך הוא סובל מקשיי למידה. מי יעצור את ההתגלגלות במדרון? מי יקשיב לשמוליק, יביט אל תוככי נשמתו ויידע להצביע מה חסר לו, לילד היקר הזה שבשל כך עוברים עליו ימים כה מרים?

בדורות עברו לא ידעו לזהות קשיים מן הסוג עימם מתמודד שמוליק. ילד שלא למד כהוגן הוענש. כיום הכל השתנה לטובה ובכל מרכז חינוכי משתדלים לזהות ילדים מתקשים בתחומים שונים ולסייע להם בכדי שישתלבו בין כולם. ובכל זאת, סיפורו של שמוליק נוגע לרבים מאיתנו. לפעמים זוכים ילדים (וכן, גם מבוגרים) לתוכחה וגערה על לא עוול בכפם. מאחר והחולשה עימה הם מתמודדים קיימת בתוכם פנימה ולא ניכרת כלפי חוץ. ימי החנוכה, חג החינוך, הם הזדמנות להתייחס אל הסובבים אותנו, צעירים ומבוגרים, בלימוד זכות והכרה שמא יש בהם קשיים שבגינם אינם מצליחים להתבטא ולהתקדם, ולהעתיק עבורם.

מידה כנגד מידה

דרכיו של הקב"ה מידה כנגד מידה הן, כידוע. על מצווה ומעשה טוב מחד, ועל כל חטא ופגם מאידך, מקבל כל יהודי באשר הוא שכר או חלילה עונש באותו עניין שפעל לטב ולמוטב. עוד ידוע שאם יש דין למטה אין דין למעלה וכל צער וייסורים שמקבל יהודי בעולם, כדאי לו שישמוח עימם כי הדבר חוסך ומבטל אלף אלפי עונשים ומיני גיהנום בעולמות העליונים לאחר שנפרדת הנשמה מן הגוף ועולה לשמי שמיים.

מעתה נבין מדוע התעכב יוסף הצדיק זמן רב כל כך עד שגילה לאחיו את קשר הדמים שביניהם. הוא ביקש לגמול להם כאן בעולם הזה במידה כנגד מידה על חטאם, ובכך לבטל מעליהם את הדין הצפוי להם למעלה ה"ו. וכשנתבונן נראה שכל מה שעשה עימם היה מידה כנגד מידה: מה שלא יכלו דברו לשלום, כנגד זה דיבר עימם עתה קשות; כנגד שהשליכו אותו אל הבור, שם אותם עתה במשמור ושמעון שהורידו ממש אל הבור בפועל אסר אותו לנגד אחיו; הם מכרו אותו לעבד והוא סיבב את עלילת גניבת הגביע בכדי שיאמרו לו 'הננו לך לעבדים'; הם גרמו ש'ויקרע יעקב שמלותיו' ועתה נאלצו לקרוע שמלותם כשרדף אחריהם האיש אשר על בית יוסף להוכיחם שגנבו הגביע ולהשיבם למצריים אחרי שכבר היו בדרכם לאביהם.

(כסף מזוקק)

ברמראות

וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנַתִּים יָמִים וּפְרָעָה חֹלֶם וְהָיָה עִמָּד וְהָיָה עִמָּד
עַל הַיָּאֵר (מ"א, א')

ימי שנות האדם מחולקים לשלושה חלקים. עד גיל עשרים נקראים השנים 'ימי העלייה' כי עולה ומתחזק הוא בכל ענייניו. מעשרים שנים ועד ארבעים הם 'ימי העמידה' בהם עומד הוא בכוחו ובהרגליו לא עולה ולא יורד, ומאז והלאה הם 'ימי ירידה' כי תש מעט כוחו וכבר אינו בחריפותו ועצמתו כמו בעבר.

ויש מי שגם אז עדיין יתגאה ויחוש עצמו חשוב ומורם מעם. והכתוב אומר עליו 'ויהי מקץ שנתיים ימים', מי שכבר עברו עליו שני חלקי השנים ימי העלייה וימי העמידה והוא כעת בימי הירידה אך עדיין 'ופרעה חולם והנה עומד על היאור' פרעה הוא היצר הרע גורם לו לחלום שהוא עומד עדיין ועל 'היאור' ראשי התיבות של ה' אור כלומר בקי הוא בה' החלקים של התורה שכתב ומקיימם כהוגן ולא חושב שיש בו חסרונות וחטאים ועליו לשוב עליהם בטרם יאחר את הזמן.

ולא זו הדרך אלא במיוחד אחרי שחלפו עליו מיטב שנותיו יתעורר ויתקן מעשיו מידותיו ואורחותיו כדי להשלים נפשו אל ה'. (עבודת ישראל)

אִם נִנְיִם אַתֶּם אַחֲיֵכֶם אַחַד יֹאסֵר בְּבֵית מִשְׁמַרְכֶּם וְאַתֶּם לֹכוּ הִבִּיאוּ שֶׁבֶר הָעֹבוֹן בְּתֵיכֶם, וְאַתֶּם אַחֲיֵכֶם הִקְטַן תִּבְיָאוּ אֵלַי וַיֵּאמְרוּ דְבָרֵיכֶם וְלֹא תָמוּתוּ וַיַּעֲשׂוּ כֵן (מ"ב, י"ט-כ)

במשכן כל לב קיימים כידוע שני יצרים, יצר טוב ויצר רע. היצר הרע נקרא 'אחד' כי הוא נמצא אצל האדם בתחילה לבדו, עד גיל שלוש עשרה

שנים, ורק כשנעשה בר מצווה מופיע בקרבו היצר הטוב. והמלחמה התמידית היא לאסור את היצר הרע בנחושתיים ולקרב ולצייט ליצר הטוב. ומי שזוכה לכבוש את היצר הרע ולחבור אל היצר הטוב בלבד, אזי עלה והתעלה אל דרך האמת וסלל מהלכו אל עבודת הבורא בשלמות.

וזה שאמר יוסף לאחיו, תוכחת מוסר רמוזה בדבריו אליהם "אם כנים אתם" אם תחפצו להגיע אל הכנות והשלמות, "אחیکם אחד יאסר בבית משמרכם" האח הבודד, היצר הרע, המגיע בתחילה לבדו אותו יש לאסור במשמרת ובסייג בבלתי היכשל בעצותיו ופיתוייו. "ואתם לכו הביאו שבר רעבון בתיכם" שרק כך יצליחו להביא שפע ומזור לרעב הרוחני, רק באסירת היצר הרע בשלשלאות ברזל. "ואת אחיכם הקטן" זה הוא היצר הטוב שהינו צעיר יותר, "תביאו אלי", אל עבודת ה' "ויאמנו דבריכם ולא תמותו ויעשו כן" כך תזכו לבוא אל האמת ולא תמותו לעולם הבא, עולם הנצח. והכתוב מסיים ש'ויעשו כן' שהאחים אכן נענו וקיימו את דברו. (בארות המים)

וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל אָחִיו אָבֵל אֲשָׁמִים אֲנַחְנוּ עַל אָחִינוּ (מ"ב כ"א)

שמעתי מפי צדיק אחד בשם אליהו הנביא זכור לטוב על מאמר חז"ל 'אין בו דוד בא עד שתכלה פרוטה מן הכיס' שהרמז הוא עד שתכלה הפרטיות כלומר ההנהגה שכל יחיד דואג רק לפרטיותו ולא אכפת לו מהכלל. כי כאשר יתוקן עניין זה וכל יחיד ידאג לכללות ישראל, בא זמן הגאולה.

וזהו 'ויאמרו איש אל אחיו אבל אשמים אנחנו' האשמה על עיכוב הגאולה היא בשל העובדה שעדיין לא באנו אל האחדות והדאגה של היחיד אל הכלל. (אך פרי תבואה)

עת מלחמה ועת שלום

ימי החנוכה מסמלים את ניצחון החשמונאים אל היוונים הרשעים. בספר יוסיפון, מתוארת בהרחבה גבורתם של החשמונאים ומלחמתם ההרואית נגד מהרסי הדת. מדוע בנס פורים איננו מוצאים אפילו ניסיון אחד קטן של התקוממות בכוח הזרוע? מרדכי הצדיק ואסתר מתדפקים על שערי שמים בצומות ובתפילות, ורק כשמוגיע הנס הגדול ודעתו של אחשוורוש מתהפכת מקצה אל קצה, יוצאים היהודים להרוג בשונאים ברשות המלוכה?

בין עם ישראל לקדוש ברוך הוא קיים הסכס: עם ישראל שומר על התורה והקדוש ברוך הוא שומר עלינו! בפורים, הייתה גזירת אחשוורוש מכוונת כנגד הגופים של עם ישראל. "להשמיד להרוג ולאבד מנער ועד זקן טף ונשים". שמירת גופינו מפני הרשעים, זהו תפקידו של הקב"ה. עלינו רק להתעצם בתפילה ולצפות לישועה. בחנוכה, כוונה היוונים אל התורה הקדושה. "להשכיחם תורתך ולהעבירם מחוקי רצונך". להגן על התורה, זהו תפקידנו הבלעדי! בחרב ובחנית ובכל דרך אפשרית, עד מסירות נפש בפועל ממש. ומכאן גם לדרכינו בחיים. כשאויבנו חפץ להתנכל לנו אישית, אנו אין כוחנו אלא בפה. השכם והערב עליהם לבית המדרש והם נופלים חללים חללים... אך כשאויב מתנכל לרוחניות שלנו, לתורה ולמצוות שלנו, שם אין מקום לפשרה ועלינו לבחור באומץ בדרך המלחמה.

תפילת העמידה (א)

סודות רבים קשרו אנשי כנסת הגדולה לתפילת העמידה הנאמרת בלחש ונקראת 'שמונה עשרה' על שם י"ח הברכות שבה, וכיום, לאחר שתיקנו את ברכת 'ולמלשינים', י"ט ברכות.

תפילת השחר שעיקרה תפילת העמידה, זמנה מנץ החמה ובדיעבד מעלות השחר, עד ט' שעות מעלות השחר, ועל כל פנים לא יאחרה מחצות היום, ומי שאיחרה יתפלל במנחה שתיים. כיום קבועים ומסודרים בלוחות השנה זמני סוף התפילה ועל כל יחיד להשתדל להשכים קום ולא לאחר חלילה זמן תפילה.

לפני תחילת הברכה הראשונה בתפילת העמידה יפסע לאחוריו שלוש פסיעות וישוב כפי אשר ראוי לעומד לפני מלך וגם יש בזה זכר לג' המילין שחזרו ישראל לאחור במעמד הר סיני כשנחרדו מאימת מלך מלכי המלכים שאמר לפניהם את הדברות הראשונות. באותה שעה יש לישר את שני הרגליים כאחד בכדי להידמות למלאכי השרת עליהם נאמר 'ורגליהו רגל ישרה'. אף ראוי לכפות הידיים האחת על חברתה, ימין על שמאל ולעמוד באימה וביראה כעבד לפני רבו.

חלילה מלהוציא מן הפה ברכת שמיים בלא כוונת הלב. והמתפלל, במיוחד בתפילת העמידה וברכותיה, חייב לכוון בליבו את אשר מוציא בשפתיו. ולא יהיה כאותם שעליהם אומרים במליצה 'אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ה' נזכיר' שיש מי שעליו להגיע למקומות רחוקים ברכב וסוס אך לדאבוננו יש מי שמזכיר בשם ה', שמתחיל להתפלל ומיד טסים מחשבותיו למרחקים... וכפי שהיה אומר הבעש"ט שבמקום שמחשבתו של האדם, שם הוא נמצא... והלא התפילה בזמננו היא במקום הקרבנות וזהירות גדולה עלינו להיזהר שלא לפגום בעבודה שבלב. ואם חלילה תבוא לו בשעת התפילה מחשבה מעניין אחר, יעצור ויסירנה מראשו.

ואל יעשה תפילתו קבע אלא תחנונים, כלומר לא כחוב שעליו לפרוע ולשמוח שכבר חלף ועבר אלא כמי שזוכה לדבר בפני בוראו ולהתחנן לפניו. ומי שכיון כהוגן לא יחכה לראות האם התמלאו בקשותיו ויחשוב שכל מה שביקש מגיע לו כי עלה בידו להתפלל כהוגן אלא יסמוך על חסד ורחמים של ה' כי הכול מתנת חנים היא.

וגדולה תפילה שבזכותה מוחלים עוונותיהם של ישראל, כי במקום קרבנות הם, להודות ולהלל, למחילה ולכפרה, לשפע ולהצלחה.

לאורם נלך

הרה"ק רבי חיים מטשערנוביץ זי"ע ה'באר מים חיים' - כ"ז כסליו תקע"ח

בכל עת. בימיו בצפת עבר פעם הרה"ק בעל ה'עריב נחל' בסמוך לבית מדרש בו נשא ה'באר מים חיים' את דרשתו המעוררת והפטייר אחרי: דברי תורה כמותו, יכול אולי אף הוא לומר, אך אש קודש כזו, אין בכוחו להצית...

רבות עוסק ה'באר מים חיים' בספריו במידת צדקה וחסד והכנסת אורחים והוא אף כתב לשומעי לקחו שיקפידו לארח עניים על שולחנם בכל סעודה. להלן סיפור נפלא אודות מסירות נפשו לקדושה וטהרה: בימי החורף היה רגיל להשכים קום שעות לפני שיאיר היום וללמוד עם תלמידיו לפני התפילה אחרי טבילה במקווה. פעם אחת התממה מלבוא אל השיעור. לבסוף, כאשר בא באיחור רב, היה קפוא ומצונן עד מאוד מן הקור. נבהלו התלמידים כי מראהו היה נורא וכל גופו רעד. התנצל הצדיק וסיפר: בצאתי מבית הטבילה פגע בי כלב, ונהגתי תוספת קדושה בעצמי וחזרתי לטבול שוב. בצאתי, שוב פגע בי הכלב ושוב חזרתי לטבול. כך אירע לי שלוש פעמים. עקב הטבילות המרובות במים הקפואים, אחזתני צינה...

ביקשהו התלמידים שיפרוש למנוחה במיטתו והם יכסוהו בבגדים ויחם לו עד יחזור לאיתנו. אמנם, הוא הביע את סירובו באומרו: עוד מעט קט, אתחמם לאורה של תורה! ואכן, מיד תחילת הלימוד בהתלהבות ודבקות כדרכו, התלהטו פניו והוא החל להזיע עד שהיו טיפות נוטפות מאוקיניו והצינה חלפה הלכה לה... תורתו מגן לנו וימליץ טוב בעדינו.

מחברם של ספרים נודעים ובהם יסודות איתנים בחסידות ועבודת הבורא. נולד בין השנים תק"כ-תק"ל לאביו רבי שלמה טירער שהיה בר אוריין ומרביץ תורה. אביו נסע למרחקים לקיים מצוות חליצה לאחיו שנפטר בלי בנים. הוא קיים את המצווה למרות הטרחה העצומה והדרך הארוכה ובחזרתו פגשו אליהו הנביא והבטיח לו שבשכר זאת יזכה בן שיאיר את העולם בתורתו.

ה'באר מים חיים' למד אצל כמה וכמה מגדולי הדור וכשבגר גילה את אורה של חסידות והיה לתלמידים המובהק של הרה"ק רבי יחיאל מיכל מזלוטושוב זי"ע והמגיד הגדול ממעזריטש. שימש ברבנות בכמה ערים וטשערנוביץ במרכז ועל שמה התפרסם. במלחמות שהתחוללו באזור, גורש והתקבל כרבה של העיר בוטושאן. בשנת תקע"ג גברו בו געגועיו לארץ הציבי והוא עלה לארץ ישראל והתיישב בצפת ושם נטמן כעבור חמש שנים כשהסתלק לבית עולמו.

בכוחו העצום לעורר את לבבות ישראל בדרשותיו הנלהבות, השיב רבים מעוון. הוא מסר את נפשו עבור כל דקדוק ופרט של מצווה ולימוד תורה לשמה. ספריו הקדושים נלמדים עד היום במקהלות עדות החסידים בדבקות ובמורא. רבים מצדיקי הדורות המליצו עליהם כמעוררי לב לזכור את התכלית

בכוח מידת הביטחון

לצד חלקת הקבר של איש האלוקים מרן רבי ישראל בל שם טוב, מתחבאת, כמו נסרכת בשולי אדרת האש, חלקת קבר נוספת, בה טמון הרה"ק רבי ברוך ממעזיבוז', מי שהמשיך להפיץ את אור חמדת הימים שנים אחר שנביא ה' נסע לו למנוחות. נכדו של הבעל שם טוב היה ונאמן לדרכו ללא סיג. הוא סירב לעזוב את העיירה מעז'יבוז', גם אחר שרוב מנין ובנין של התלמידים נעו לעבר מעזריטש, שם פרש המגיד הגדול את אוהלו. רבי ברוך נשאר לגור במעז'יבוז', מפליא פלאות בעבודתו, בהשגותיו נוראות, במידת ביטחונו, בתפילתו, ברוח קודשו. פעם נדמן לעיירה אחת בה התגוררו כמה מתלמידיו, ולחרדתו נתבשר כי מי ממקורביו חולה אנושות ונוטה למות. בני משפחתו של החולה כבר הביאו למיטתו את מיטב הרופאים מרחבי המחוז ומחוצה לו, אך כולם פכרו ידיהם בייאוש. הוליכו אותי אל החולה! – ביקש הצדיק ועד מהרה בא בפתחו של בית אפל, מחדריו בקעו קולות בכי מרטיטים. מאחורי שכבת סמיכות הציצו פנים שלדיות, אישונים כבויים ורישומי עקבות של מלאך המוות... פניו של הצדיק עטו סומק והוא הורה להכניס את בני המשפחה: **אני מבטיח לכם שיבריאו עד מהרה ויעמוד על רגליו כאחד האדם!**

דבר ההבטחה נפוץ והתגלגל כהד תועה בחוצות העיירה. אנשים נשים וטף סחו בפלא העתיד להתרחש על פי פקודתו של נכד הבעל שם טוב המתגורר במעז'יבוז'... רק כמה מן התלמידים המקורבים, נצרו בליבם את פליאתם הגדולה: אימתי נתגלגל לידי של רבי ברוך אותו כוח נפלא של תחיית מתים?... רבי ברוך שב לו לביתו שבמעז'יבוז', וכל יום ויום, אחר שסיים את תפילת שחרית, הורה למשמשו לסור אל מרכז העיירה כדי להתחקות אחר אורחים מהעיירה האלמונית... **לכשתמצא אורח, תשאל לשלומו של תלמידי! יום יום, הגיעה התשובה החדגונית: היהודי חולה ונוטה למות!** באחד הימים, השכים המשמש קום ועשה חשבון בנפשו: הן עוד מעט יסיים הרבי את התפילה וישלח אותי אל השוק... אלך אל השוק כעת וכשהרבי ישלח אותי כבר תהיה בידי תשובה מוכנה! להפתעתו, נזדמן לפניו מבוקשו מבלי שיצטרך לטרוח אחריו כלל... עגלון להגן שכבר הכיר את שאלתו

הקבועה, כיוון אותו אל אחד מבתי האכסניה בעיירה, שם קבעה את משכנה גבירה שהגיעה הבוקר מן העיירה המדוברת. בידיים רוטטות נקש המשמש על דלתה של הגבירה, כשליבו מנבא לו שהפעם תהיה זו תשובה שונה... הגבירה פתחה את הדלת ולשמע שאלתו של המשמש הפליטה אנחה קורעת לב: **אמש הסתלק היהודי לבית עולמו... אשתו וילדיו צועדים בחוצות וממורים בבכי... העיירה מתקשה לעמוד בטרגדיה.**

בפנים מכורכמות שב המשמש לבית רבו, חרד מן הרגע בו ייקרא אל הקודש פנימה כדי להביא את הבשורה היומית. רבי ברוך נודע כקפדן גדול. זה מה שחסר לו... להיות זה שיבשר לרבי שהבטחתו לא התקיימה... ככל שהתקרבה התפילה לסיומה, הלכו פעימות לבו והוחשו. כשהצדיק חלץ את תפיליו, חישה נשמתו לפרוח. אותו רגע נקב הצדיק בשמו: **ר' מנדל... בפיך ברכיים קרב ושח את המוצאות אותו הבוקר. ברוך דיין האמת! – הפטיר בשפל קול ומיהר לברוח...**

דלת חדרו של רבי ברוך נסגרה בעדינות, והמשמש מצא עצמו מאזין לשיחה חרישית שמנהל הצדיק עם עצמו. **כך? כך?!!??!** רגעים מספר נשמרה הדומיה ואחר בקעה זעקה כאובה: **ריבוננו של עולם, וכי מה, וכי הביטחון שלי, היא כלום אצלך?!**

אי... עורבא פרח!!!...
ר' מנדל...

השמש הפציע מבוהל. הרבי בנימה שלווה להפליא: גש נא אל מרכז העיירה ושאל אם יש חדשות מעיירת מגוריו של תלמידי... המשמש לא העיז לשאול שאלות והזדרז אל שוק העגלונים. לשמחתו זיהה מכר מאותה עיירה ועוד טרם נקב בשמו רץ הלה לעברו בתרועות גיל: **זוכר שהרבי הבטיח ליהודי נוטה למות שיחלים? הבוקר קם היהודי ממיטתו והחל להלך ברחוב כאחד האדם!...** כחץ מקשת טס המשמש לבית רבו והביא את דבר הבשורה המשמחת. הצדיק הסב בכיסאו מחויך, כאילו הכול כבר גלוי וידוע לפניו... התדע מי הייתה הגבירה? – נענה לעבר המשמש ההמום. זה היה השטן בעצמו שניסה להחליש את האמונה שלי. אני לא נכנעתי ופעלתי עבור היהודי ישועה בכוח הביטחון בלבד...

מערכת העצבים

מנגנון מורכב ומופלא שברא ה' בגוף האדם הוא מערכת העצבים שלה תפקידים רבים והגוף אינו יכול להתקיים בלעדיה. מערכת העצבים צופה על מערכות הגוף ועומדת על המשמר בתוך הגוף ובמה שמתרחש עם האדם מחוץ לגוף. העצבים ממיינים את המידע המתקבל ואחראים על התגובות הגופניות והרגשיות של האדם.

הגוף שלנו כולו מלוּפף בסיבים המעבירים מעין פולסים חשמליים ומגיבים מיד לכל גירוי פנימי או חיצוני של תחושה או מידע שחש האדם. העברת הגירויים והמידע נקראים דחיפים ומפלאי הבריאה שכל דחיף מפנה את מקומו במהירות עבור הדחיף הבא. גם חומרים כימיים שונים מתפרקים ומועברים במהירות בכדי ליצור את הסינתזה בתוך מערכות העצבים עד לסיום הפעולה של האדם בעקבות אותן דחיפים. כל פעולה שאדם עושה בכל תחום נובעת מהתעוררות של מערכת העצבים על שלל חלקיה ופעולותיה.

הגדול שבין חוטי העצבים שבגוף הוא ארוך כשתי מטר ונמשך מהמוח עד לבוהן שבכף הרגל. תהליך העברת האותות ממערכת העצבים אל המוח הוא במהירות עצומה וכל עצב יכול להעביר אותות בשנייה.

בעקבות המידע שצוברת מערכת העצבים, מחלק המוח פקודות לאיברי הגוף כיצד להגיב ולנהוג, במודע ובתת מודע. המוח הוא מרכז הגוף ומובן מדוע עשרים אחוזים מן החמצן שבגוף האדם מתרכזים במוח.

מחמת חשיבותם הגדולה של העצבים, הניחם הבורא במשמר מיוחד. כל חוטי העצבים חבויים ברקמות השרירים. בכל רגע מתים בגוף כמה וכמה עצבונים, החל מלידת האדם הם הולכים ומתמעטים. ממחקרים מסתבר שהסיבה שבימי הזקנה גוברת השכחה היא בשל תהליך התכלותם של העצבונים.

עוד טוענים החוקרים שרמת אינטליגנציה גבוהה וכושר אילתור ויצירתיות ומציאת פתרונות למצבים סבוכים, נובעים מקשר הדוק בין חוטי העצבים שבמוח והגוף. העברת המסרים בין עצב לעצב גורמת לאדם לקשור בין מאורעות שחווה או מידע שצבר ולהקישם למצב הנוכחי לשרוד כך עם מה שהם מביאים מנבכי העבר החולף. כל זאת מתעבד במהירות מבלי לחוש כלל, כמובן. אצל אנשים מבוגרים המידע קיים אך האינטגרציה חסרה בשל מותם של העצבונים, כלומר חלקיקי עצבים במערכות הגוף.

אקראי 08.852.0.852